

svým odvoláním učinili ji předmětem rozhodování vyšších úřadů správních a jest jim vyčkáti právní moci rozhodnutí těchto úřadů, aby se pak mohli obrátiti k soudu, nebudou-li spokojeni s výší náhrady správními úřady jim s konečnou platností přiznanou. Co do nich jest tedy dovolací rekurs odůvodněn. Co do dalších účastníků uvedených v napadeném usnesení nabyl vodoprávní výměr právní moci a nebylo tu překážky, aby bylo provedeno řízení soudní o určení náhrady. Rekursní soud správně uvedl, že prohlášení ministerstva veřejných prací ze 14. června 1935 nemůže býti důvodem k zastavení řízení o určení náhrady za pozemky, které pravoplatným vodoprávním výměrem byly vlastníkům vyvlastněny.

Čís. 15169.

Bylo-li manželství rozvedeno z výhradné viny manželovy podle § 13 e) a h) rozl. zákona, nelze vinnému manželovi povolití rozluku manželství, mělo-li by povolení rozluky za následek těžké poškození majetkových práv nevinné manželky.

(Rozh. ze dne 2. května 1936, R II 108/36.)

Manželství Karla L. s jeho manželkou Marií bylo rozvedeno z výhradné jeho viny z důvodů uvedených v § 13 lit. e) a h) rozl. zákona. Jeho žádost, by bylo toto manželství rozloučeno podle § 17 rozl. zákona, byla prvním soudem zamítnuta; rekursní soud žádosti vyhověl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Jde o povolení rozluky manželství podle § 17 rozl. zákona. O rozluku manželství na podkladě provedeného sporu o rozvod může podle tohoto ustanovení žádati každý z rozvedených manželů, tudíž i manžel rozvodem vinný, pokud se jeho žádost nepříčí dobrým mravům, na příklad proto, že donutil svým jednáním druhého manžela, by zakročil o rozvod, aby sám měl podklad pro žádost o rozluku, které by jinak nedosáhl, nebo když se rozluky domáhá zřejmě za tím účelem, aby druhého manžela těžce poškodil na majetkových právech. Podmínkou povolení rozluky jest, že by bylo bývalo na rozluku uznáno, kdyby onen manžel, který žaloval o rozvod, byl žaloval hned na rozluku. Rozhodují skutečnosti v době rozsudku první instance. Podle těchto zásad jest přiznati dovolacímu rekursu oprávnění. Rozsudkem ze dne 19. června 1933 bylo k žalobě manželčině manželství stran rozvedeno od stolu a lože z viny manželovy, a bylo při tom zjištěno, že manžel opětovně krutě nakládal s manželkou, že toto zlé nakládání zanechalo u ní viditelné následky, že jí vyhrožoval, že ji dobjíje, že jeho jednáním vznikl hluboký rozvrat manželství. Z obou těchto důvodů bylo uznáno na rozvod man-

želství; zjištěné skutečnosti tvoří rozlukové důvody podle § 13 e) a h) rozl. zákona. Stěžovatelka uplatňuje proti návrhu na rozluku, že na rozvod bylo uznáno z výhradné viny navrhovatelovy, že by se tento mohl oženit, že by tím vzrostl okruh osob, o něž by mu bylo pečovati, že by ztratila nárok na pensí. Námitkám těmto nelze odepřít oprávnění. Stěžovatelka měla by po smrti navrhovatelově nárok na vdovský důchod (§ 14 čís. 1 zákona čís. 242/1922 Sb. z. a n.). O tento nárok by přišla, jestliže by se žalobce, který žije s konkubinou, po povolení rozluky znovu oženil. Mělo by tedy povolení rozluky za následek těžké poškození stěžovatelky na majetkových právech. Hledíc dále k tomu, co bylo zjištěno o jednání navrhovatelově vůči stěžovateli, jest jeho žádost o rozluku považovati za přičící se dobrým mravům.

Čís. 15170.

Účinek postupu věřitelských práv spoludlužníkovi, jenž zaplatil věřiteli část dluhu připadající materiálně na druhé spoludlužníky.

(Rozh. ze dne 2. května 1936, R II 111/36.)

Pro pohledávku Ústřední sociální pojišťovny a pro pohledávky Městské spořitelny vázlo simultanní právo zástavní jednak na exekučně prodané ideální polovici nemovitosti připsané Heřmanu S., jednak na neprodané druhé ideální polovici připsané Dr. Karlu Ř. Pohledávky Ústřední sociální pojišťovny v částce 1,000.000 Kč a Městské spořitelny v částce 300.000 Kč zakládaly se na dlužních úpisech z doby, kdy Dr. Karel Ř. byl již vlastníkem druhé ideální polovice nemovitostí, kdežto pohledávka téže spořitelny v částce 225.287 Kč 48 h zakládala se na dlužním listě z doby dřívější. V příčině prvních dvou pohledávek je Dr. Karel Ř. osobním solidárním spoludlužníkem s pozůstalostí po Heřmanu S. Prohlášením ze dne 27. prosince 1935 postoupila Ústřední sociální pojišťovna ze své hypotekární pohledávky Dr. Karlu Ř. částku 4.916 Kč 90 h a prohlášením ze dne 19. prosince 1935 postoupila mu Městská spořitelna ze svých hypotekárních pohledávek částku 15.540 Kč, a to z toho důvodu, že tyto částky, které připadaly na pozůstalost po Heřmanu S., zaplatil jim Dr. Karel Ř. ze svého. První soud k těmto postupům přihlížel a postoupené částky s příslušenstvím Dr. Karlu Ř. z rozvrhové podstaty v exekuční věci vymáhající věřitelky Spořitelny v O. proti pozůstalosti po S. přikázal, kdežto rekursní soud přikázal je následující knihovní věřitelce z toho důvodu, že věc je posuzovati podle § 896 obč. zák. a že z postupních prohlášení nejde najevo, že se postoupení práv stalo před placením nebo při placení shora uvedených částek Dr. Karlem Ř. a že ona postupní prohlášení pocházejí z doby, kdy příslušné částky byly věřitelům Dr. Ř. již dávno zaplacený, tudíž placením zanikly a nemohly býti Dr. Karlu Ř. postoupeny.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.